

Un, kad tie tuvojās Jeruzālemei un nāca pie Betfagas, pie Eļļas kalna, tad Jēzus sūtīja divus no Saviem mācekļiem un tiem sacīja: “Eita uz ciemu, kas jūsu priekšā, un tūdaļ jūs atradīsiet ēzeļa māti piesietu un pie tās kumeļu. Atraiet tos un vediet pie Manis. Un, ja kas jums ko sacīs, tad atsakait: Tam Kungam to vajag, tūdaļ Viņš jums tos atlaidīs.” Bet viss tas notika, lai piepildītos pravieša sludinātais vārds: “Sakait Ciānas meitai: redzi, tavs Ķēniņš nāk pie tevis lēnprātīgs, jādams uz ēzeļa un nastu nesējas ēzeļa mātes kumeļa.” Un mācekļi nogāja un darīja tā, kā Jēzus tiem bija pavēlējis, atveda ēzeļa māti un kumeļu, uzlika tiem savas drēbes un sēdināja Viņu tur virsū. Bet daudz ļaužu izklāja savas drēbes uz ceļa, citi cirta zarus no kokiem un kaisīja tos uz ceļa, bet ļaudis, kas gāja Viņam priekšā un nopakaļ, kļiedza un sauca: “Ozianna Dāvida dēlam, slavēts, kas nāk Tā Kunga Vārdā! Ozianna visaugstākās debesīs!” Un, kad Viņš iejāja Jeruzālemē, visa pilsēta sacēlās un sacīja: “Kas Tas tāds?” Bet ļaudis sacīja: “Šis ir pravietis Jēzus no Nacaretas Galilejā.” (Mateja 21,1–11)

Mīļie draugi!

Svētās nedēļas notikumi sākas ar Pūpolu svētdienu — ar Jēzus svinīgo iebraukšanu Jeruzālemē. Pūlis līksmo un izrāda viņam godu kā pravietim un ķēniņam. Pēc piecām dienām tas pats pūlis sauks: “Sit viņu krustā!”

Kā tas nākas, ka cilvēku nostāja tik ātri un tik dziļi mainās? Droši varētu sacīt, ka šādos gadījumos Pretinieks pakļauj cilvēkus. Taču Pretinieks var pieņemt vairākus veidolus. Un Svētajā nedēļā viņš izpaužas galvenokārt bailēs. Tās ir valdnieku bailes pazaudēt savu varu, parastu cilvēku bailes, ka pierastā lietu gaita mainīsies, ikviena cilvēka bailes, ka viņam būs patiesi jāaskata savas vājības... Aiz bailēm Jūda nodos Jēzu, aiz bailēm Pēteris noliegs viņu, aiz bailēm citi mācekļi atstās viņu, aiz bailēm Pilāts notiesās viņu, pat vēl pēc Augšāmcelšanās viņa mācekļi aiz bailēm aizslēgs durvis – aiz bailēm no pasaules, kurā viņus gaida nopietni uzdevumi. Svētās nedēļas stāsts ir dažādu baiļu parāde.

Mēs saprotam bailes. Tās var uzbrukt ikkatram no mums. Un bailes pašas vēl nav ļaundarība. Bailes ir grēks, tas ir stāvoklis, kurā esam tālu no Dieva, tālu no savas pareizās būtības. Taču grēks var kļūt par ļaunumu, ja mēs ļaujam tam sevi valdīt, ja mēs ļaujam grēkam noteikt savu rīcību.

Šogad ieejam Svētajā nedēļā, kad pasaule ir pilna baiļu. Bailes nāk kā no plašsaziņas līdzekļiem, tā no tuvāko mutēm, bailes atrodam kā ziņās, tā starp cilvēkiem uz ielas. Iespējams, mēs arī paši jūtam bailes, bet tās pašas par sevi vēl nav nekas jauns. Taču bailes nedrīkst ņemt pār mums virsroku, ietekmēt mūsu darbus. Vai mēs protam izsargāties no tā?

Tieši šo jautājumu mums vienmēr no jauna uzdod Pūpolu svētdienas stāsts. Mēs redzam līksmojošu pūli, par kuru zinām, ka drīz vien bailes to pakļaus. Ārēji slavināt autoritāti, uz kuru liekam visas savas cerības, tās ir, patiesību sakot, tikai maskētas bailes — bailes, kuras visu līksmošanu var pārvērst kliegzienos: “Sit viņu krustā!”

Bet mēs redzam arī Viņu, kurš tāpat dažbrīd jūt bailes, bet kuru bailes nekad nepakļaus. Viņš nāk kā ķēniņš, bet Viņa valstība nav no šīs pasaules. Aklas jūtas var bangot augšup vai lejup, bet Viņš mierīgi un pazemīgi iet savu ceļu. Mūsu acis redz Viņu, ejot cauri Svētajai nedēļai, dienu no dienas lasām Viņa stāstu evaņģēlijos un pārdzīvojam, kā Viņš uzvar visu veidu bailes. Un pēc tam, vispirms bikli, bet vēlāk ar pieaugošu drošību, mēs paši liekam kājas Viņa pēdās. Ja sekojam Viņam, bailēm nav varas pār mums, jo Viņš ir uzvarējis pasauli — Viņš ir uzvarējis visu, ar ko bailes varētu mums draudēt.

Jā, lai ir tā.

Milans Horāks, 5. aprīlī (2020)